

BRIAN L. WEISS

Objevte léčivou
sílu budoucích životů
pomocí progresní
terapie

jedna
duše
mnoho Těl

3. VYDÁNÍ

BRIAN L. WEISS

Jedna
duše
mnoho Těl

Přeložila Drahomíra Michnová

Copyright © 2004 by Weiss Family Limited
Partnership 1, LLP

Translation © Drahomíra Michnová, 2005, 2009,
2012, 2013

All rights reserved

ISBN 978-80-7359-368-1 (papírová kniha)

ISBN 978-80-7359-982-9 (e-pub)

ISBN 978-80-7359-959-1 (PDF pro čtečky)

ISBN 978-80-7359-942-3 (mobi)

ISBN 978-80-7359-925-6 (PDF)

Předmluva

V poslední době se vydávám do míst, kde jsem ještě nikdy nebyl: do budoucnosti.

Když ke mně před čtyřiaadvaceti lety přišla Catherine jako pacientka a s ohromující přesností mi vyličila své návraty do minulých životů, které prožila, připadalo mi to tak vzdálené, jako je druhé tisíciletí před naším letopočtem vzdáleno od poloviny 20. století. Tak mi navždy změnila život. Byla přede mnou žena, která mluvila o zážitcích a prostředích z časů tak dávných, že s jejím současným životem neměly nic společného, a já – člověk, který vystudoval psychiatrii na Yaleově a Kolumbijské univerzitě, *vědec* – i mí kolegové jsme si je mohli ověřit. Moje „věda“ je ovšem nedokázala nijak vysvětlit. Jen jsem věděl, že Catherine mluví o tom, co opravdu viděla a cítila.

V průběhu terapie mi Catherine přinášela ponaučení, kterých se jí dostávalo od Mistrů – nehmotných průvodců či duchovních bytostí vládnoucích neuvěřitelnou moudrostí. Obklopovali

ji, když se její duch vzdálil z těla. Catherine dokázala jít tak daleko do minulosti a měla tak mimořádné mimosmyslové zážitky, že když jsem ji poslouchal, pociťoval jsem kouzla a záhadnost. Otevírala se přede mnou říše, o jejíž existenci jsem neměl tušení. Nadchlo mě to, ohromilo – a zároveň vyděsilo. Kdo mi uvěří? Věřím tomu vůbec já sám? Nejsem blázen? Připadal jsem si jako malý kluk, který má tajemství. Až je někdo odhalí, navždy se změní dosavadní pohled na život. Přesto jsem si říkal, že tomu nikdo nebude věřit, nikdo to ani nebude poslouchat! Přes čtyři roky jsem sbíral odvahu popsat Catherininu a svoje výpravy a soustředit je do knihy *Mnoho životů, mnoho Mistrů*. Báł jsem se, že budu vyobcován z kruhu psychiatrů, ale zároveň jsem nabýval jistoty, že všechno, co píšu, je pravda.

V letech, která následovala, se moje jistota jen upevnila, a moje poznatky potvrdilo mnoho dalších pacientů i terapeutů. Do dnešního dne jsem pomohl více než čtyřem tisícům pacientů tím, že jsem je prostřednictvím hypnózy vrátil do minulých životů, a tak můj šok z *faktu* reinkarna-

ce a fascinace tímto objevem v průběhu let trochu opadly. Teď však jsem šokován znovu a důsledky tohoto šoku mi dodávají novou chuť do práce. Dokážu své pacienty přenést *do budoucnosti* a vidět ji spolu s nimi.

Jednou jsem vlastně zkoušel převést do budoucnosti i Catherine, jenže nemluvila o té své, nýbrž o mé. Viděla jasně mou smrt. Bylo to přinejmenším napínavé! „Až vykonáš, cos sem byl vyslán vykonat, teprve pak tvůj život skončí. Nikoli dřív. Máš ještě hodně času... hodně času,“ řekla.

Pak sklouzla do jiné roviny a nic dalšího už jsem se nedozvěděl.

Za několik měsíců jsem se jí zeptal, jestli bychom mohli znovu jít do budoucnosti. Mluvil jsem tehdy přímo k Mistrům a zároveň jsem rozmlouval s jejím podvědomím, a oni mi odpověděli za ni: *Je to zakázáno*. Snad by ji pohled do budoucna příliš vylekal. Nebo k tomu možná nebyla vhodná doba. Byl jsem mladý a pravděpodobně bych si byl tenkrát nedokázal kvalifikovaně poradit se specifickým nebezpečím, které ces-

ta do budoucnosti obnáší, zatímco teď už to zvládnou.

Cesta do budoucnosti je především pro terapeuta mnohem obtížnější než návrat do minulosti, protože budoucnost se ještě neodehrála. Co když jsou pacientovy zážitky jen výplodem jeho fantazie, a ne skutečností? Jak to můžeme potvrdit? Nemůžeme. Víme, že když se vracíme do minulých životů, popisované události už se staly a v mnoha případech mohou být prokázány. Představme si však, že žena ve věku vhodném pro mateřství uvidí, že se svět za dvacet let zhroutí. *Nebudu na tento svět přivádět dítě*, pomyslí si. *Předčasně by zemřelo*. Kdo ale může říct, že její vize byla skutečná? Že se rozhodla logicky? Musela by být velmi zralá osobnost, aby pochopila, že to, co viděla, může být deformace, fantazie, metafora, symbolika, skutečná budoucnost anebo třeba směs všeho dohromady. A co když člověk uvidí, že za dva roky zemře – že ho řekněme přejede opilý řidič? Zpanikaří? Už nikdy nesedne za volant? Způsobí ta vize návaly úzkosti? Ne, řekl jsem si. Nechoď tam. Začal jsem mít obavy

ze samosplnitelné věštby a nevyrovnaných osob. Riziko, že se někdo začne chovat pod vlivem klamné představy, bylo příliš veliké.

Jenže v průběhu těch čtyřadvaceti let od doby, co se Catherine stala mou pacientkou, se i několik dalších klientů zcela spontánně podívalo do budoucnosti, často ke konci terapie. Když jsem měl jistotu, že jsou schopni pochopit, že to, co vidí, může být pouhý klam, povzbudil jsem je, aby v tom pokračovali. Řekl jsem: „Jde o váš další růst a získávání zkušeností, pomůže vám to udělat v přítomnosti správná a moudrá rozhodnutí. Ale vyvarujeme se všech vzpomínek (ano, vzpomínek na budoucnost!), vidění nebo souvislostí s úmrtími nebo vážnými nemocemi. Využijeme toho jen k ponaučení.“ A jejich vědomí to tak udělalo. Terapeutická hodnota nebyla nezanedbatelná. Zjistil jsem, že tito lidé pak činí moudřejší rozhodnutí a volí lepší cestu. Mohli se podívat na nejbližší životní rozcestí a říci si: „Půjdu-li touto cestou, co se stane? Nebude lepší vydat se tou druhou?“ A někdy se jejich nahlédnutí do budoucnosti vyplnilo.

Někteří z těch, kdo ke mně přicházejí, popisují prekognitivní události: vědí, co se stane, dřív, než se to stane. Vědci, kteří se zabývají zkušenostmi se zážitky blízkosti smrti (*NDE, Near Death Experience*), o tom píší; je to pojem, který spadá až do doby předbiblické. Vzpomeňme na Kassandru, která dokázala přesně předpovědět budoucnost, ale nikdo jí nevěřil.

Zkušenost jedné mé pacientky ukazuje sílu i rizika jasnozřivosti. Začaly se jí zdát sny o budoucnosti a často se jí pak vyplnily. Sen, který ji přiměl přijít ke mně, byl o tom, že její syn měl těžkou autonehodu. Bylo to „tak skutečné“, řekla mi. Viděla všechno jasně a přišla celá vyděšená, že její syn takto skutečně zahyne. A to přesto, že muž ve snu měl úplně bílé vlasy, kdežto její pětadvacetiletý syn byl černovlasý.

„Podívejte se,“ řekl jsem a najednou mě osvítil nápad, když jsem pomyslel na Catherine. Byl jsem si jistý, že jí dávám dobrou radu. „Vím, že řada vašich snů už se vyplnila, ale to ještě neznamená, že se musí splnit i tenhle. Existují duchové – můžeme jim říkat andělé, strážci, průvodci

nebo Bůh. Všechno je to vyšší energie, vyšší vědomí kolem nás. A ti mohou zasáhnout. V náboženské terminologii se tomu říká boží milost, řízení boží. Modlete se, vysílejte světlo, dělejte, co umíte, a dělejte to po svém.“

Vzala mou radu doslova a modlila se, meditovala, prosila a znovu si onen výjev vyvolávala v mysli. K nehodě přesto došlo. Jenom nebyla smrtelná. Panikařila zbytečně. Je sice pravda, že její syn utrpěl zranění hlavy, ale nebylo to nic vážného. Přesto to pro něj byl traumatický zážitek: když mu lékaři sundali obvazy z hlavy, uviděli, že mu zbělely vlasy.

Až donedávna, ještě před několika měsíci, jsem v těch ojedinělých případech cest do budoucnosti posílal své pacienty do jejich vlastního budoucího života. Dělal jsem to jen tehdy, když jsem byl přesvědčen, že klient je dostatečně psychicky silný, aby to zvládl. Často jsem byl z toho, co tam viděli, stejně nejistý jako oni.

Loni na jaře jsem pořádal cyklus přednášek na lodi při zábavní plavbě. Při podobných před-

náškách často své posluchače hypnotizují, zavedu je do minulosti a zase vrátím do přítomnosti. Někteří se vrátí v pravý čas, jiní usnou, a jsou i takoví, kteří zůstanou, jak jsou, to jest nezhypnotizování. Tentokrát se jeden posluchač – Walter, bohatý muž a génius v oblasti softwaru – vydal do budoucnosti na vlastní pěst. Jenže ne do svého budoucího života, skočil o tisíciletí dopředu!

Přes temná mračna se dostal do jiného světa. Některé oblasti, třeba Střední východ a severní Afrika, byly nepřístupné, snad v důsledku jaderné zkázy nebo epidemie, ale zbytek světa byl krásný. Žilo tam o hodně méně lidí, což způsobila jaderná katastrofa, mor nebo snížení porodnosti. Zůstal na venkově, a tak nemohl mluvit o životě ve městech, ale lidé tam byli spokojení, šťastní, dokonce blažení. Tvrdil, že nedokáže popsat jejich stav slovy. Ať to bylo cokoli, co snížilo počet obyvatelstva naší planety, událo se to už hodně dávno. Viděl jen samou idylu. Nebyl si jistý datem, ale věděl určitě, že je přinejmenším o tisíc let dál.

Ten zážitek mu emocionálně pomohl. Byl dost bohatý, aby mohl spřádat plány, jak měnit svět, ale teď si uvědomil, že to není záležitost jedince. Řekl, že existuje příliš mnoho politiků, kteří „nemají uši“ pro dobročinné koncepce a globální odpovědnost. V první řadě musejí chtít zlepšit svět všichni, a teprve pak přijde na řadu dobročinnost, kdy každý, i on, může osobně přispět. Když se vrátil do tohoto života, bylo mu trochu smutno, možná proto, že už nebyl v idylické budoucnosti. Nebo ho možná trápilo pomyšlení na nadcházející katastrofu; pociťoval její nevyhnutelnost, jako ji pociťuje většina z nás.

Když se probudil, popisoval živě a přesvědčivě to, co viděl, líčil pocity a vjemy, které tam měl. To je jeden z důvodů, proč si myslím, že nejde jen o fantazii. Jeho nadšení zdaleka nedosahovalo mého, protože já jsem si konečně uvědomil souvislosti. Došel jsem k poznání, že minulost, přítomnost a budoucnost představují jednotu a že to, co se stane v budoucnosti, může ovlivnit přítomnost, tak jako ji ovlivňuje minulost. Toho večera jsem si poznamenal: „Můžeme se podívat do

budoucnosti, pokud to budeme dělat rozumně. Budoucnost se může zpětně odrážet do přítomnosti a ovlivnit nás, abychom se rozhodovali lépe a správněji. To, co děláme teď, můžeme změnit na základě zpětné vazby z budoucnosti. A tak nasměrujeme svou budoucnost pozitivněji.“

Jen si pomyslete, co to obnáší! Stejně jako jsme až dosud měli neomezené minulé životy, budeme mít neomezené i životy budoucí. S využitím vědomostí o tom, co bylo *a co má přijít*, možná dokážeme formovat budoucnost světa a svou vlastní budoucnost. Váže se to k starověkému pojetí karmy: Jak zaseješ, tak sklidiš. Když provedeš lepší setbu, sklidiš kvalitnější úrodu a za lepší skutky se ti budoucnost lépe odmění.

Od té doby jsem poslal na cestu do budoucnosti řadu dalších lidí. Někteří se podívali do svých vlastních životů, jiní do budoucnosti celkově. Science fiction, splněná přání, fantazie – to všechno může vysvětlit věci, které ti lidé viděli, ale zároveň se stejně dobře dají vysvětlit možnostmi, že se tam skutečně ocitli. Možná největším poučením, které si z tohoto života odnesu, bude

to, co budoucnost skýtá a jak ji můžeme ovlivnit. Tento poznatek, nebo alespoň jeho část, kterou zatím znám, ovlivní moje i vaše budoucí životy na naší cestě k nesmrtelnosti.

Budoucnost se rodí z minulosti. Téměř všichni moji pacienti zažili nejdříve návraty do minulého života, než se vydali do své budoucnosti. Tento směr dláždí cestu lepšímu porozumění a umožňuje jim činit moudrá rozhodnutí v přítomnosti.

To, že budoucnost je přizpůsobitelná a že my v ní budeme *přítomni*, je problematika, o níž pojednává tato kniha. Soucítění, empatie, nenásilí, trpělivost a duchovnost, to je škola života, kterou musíme projít. Tato kniha vám na příkladech několika mých nejpozoruhodnějších pacientů ukáže, proč jsou právě tyto vlastnosti zásadní. Zároveň vám nabídne jednoduchá cvičení, jak se jim můžete začít učit, abyste jich dosáhli v tomto životě. Některé skutečně mohou vyvolat prožitek regrese, nebudte však zklamáni, když se tak nestane. Jestliže všechny lekce zvládnete, bude váš přítomný život, stejně jako životy příští, šťastněj-

ší, citově bohatší a plnější. A co víc, pokud se poučíme všichni, budoucnost se stane lepší pro nás pro všechny, protože ať si to uvědomujeme nebo ne, všichni směřujeme k jednomu konečnému cíli – a tím je láska.

1. kapitola

Nesmrtelnost

Každý z nás je nesmrtelný.

Tím nemyslím jen to, že každý pokračujeme v genech, v názorech, ve způsobu chování a „postojích“ v našich dětech a ony zase ve svých, i když to je samozřejmě pravda. A nechci ani říct, že naše výtvoř – umělecká díla, nový způsob výroby bot, převratná myšlenka, recept na borůvkový koláč – tady zůstávají, když my odejdeme, přestože i to je také pravda. Chci říct, že naše nejdůležitější část, naše duše, žije věčně.

Sigmund Freud dospěl k závěru, že vědomí funguje v různých rovinách. Jednou je takzvané nevědomí, které si neuvědomujeme, jak tvrdí, ale ve kterém jsou uloženy všechny naše prožitky a které řídí naše jednání, myšlení, reakce a cítění. Freud se domníval, že jedině proniknutím do nevědomí se dozvíme, kdo jsme, a na základě tohoto poznatku se dokážeme léčit. Někteří autoři na-

psali, že právě toto je duše – freudovské nevědomí. Já při své práci na regresích a posléze i progresích – jak se nazývá odesílání lidí do minulých a budoucích životů, aby se mohli snáze vyléčit – také vidím, že nesmrtelná duše funguje.

Věřím, že každý z nás má duši, která přetrvá po smrti fyzického těla a čas od času se vrací do jiných těl v progresivním úsilí dosáhnout vyššího plánu. (Jedna z častých otázek zní: „Kde se všechny ty duše berou, když dnes je o tolik lidí víc, než jich bylo na počátku světa?“ Položil jsem tu otázku už spoustě svých klientů a odpověď byla vždycky stejná: Naše Země není jediným místem, kde se duše nacházejí. Existuje mnoho dimenzí, mnoho různých rovin vědomí, kde jsou duše. Proč bychom si měli myslet, že jsme jediným místem: energie nemá hranice. Toto je jen jedno místo z mnoha. Několik pacientů mi také řeklo, že se duše může rozštěpit a její části pak žijí vedle sebe.) Neexistuje pro to žádný empirický důkaz; duše nemá DNA, alespoň ne tu fyzickou, kterou popsali vědci a nositelé Nobelovy ceny James Watson a Francis Crick. Svědectví

těch příběhů jsou však jednoznačná a pro mě nevyvratitelně směřodatná. Vídám je denně na vlastní oči od té doby, kdy mě Catherine vzala s sebou do tak vzdálené minulosti, jako byla Arábie v roce 1863 před Kristem a Španělsko roku 1756 našeho letopočtu.

Máme tu i další případy: Elizabeth a Pedro, milenci v minulých životech, jsou v tomto životě zase spolu, Linda, popravená ve Skotsku gilotinou a o staletí později provdaná v Itálii za svého současného dědečka, a dnes tráví stáří v Holandsku v kruhu velké a milující rodiny, Dan, Laura a Hope a nějaké čtyři tisíce dalších – o některých jsem už psal, o většině ale ne – jejichž duše cestovaly minulými životy a přinesly si tu nesmrtelnou část do současného. (Někteří tito pacienti doveďou v minulých životech mluvit cizími jazyky, kterým se v současném životě vůbec neučili. Tomuto jevu se říká xenoglosie a jde o významný „důkaz“, že to, o čem vypovídali, je pravda.)

Když se mí pacienti rozpomněli na to, kým byli v jiných životech, traumata, která je ke mně přivedla, se zmírnila a v některých případech se

dokonce úplně vyléčili. To je totiž jeden z primárních cílů duše: postupovat k vyléčení.

Kdybych to byl jenom já, kdo se s takovými případy setkal, mohli byste si oprávněně myslet, že jsem buď měl halucinace, nebo jsem se zbláznil, jenže buddhisté a hinduisté shromažďují takové případy minulých životů už po tisíce let. Reinkarnace byla popsána v Novém zákoně, a teprve v době císaře Konstantina ji Římané přísně odsoudili. Sám Ježíš v ni možná věřil, protože se ptal apoštolů, jestli v Janu Křtiteli poznávají navrátilivšího se Eliáše – Eliáš žil devět set let před Janem. Reinkarnace je základním dogmatem židovského mysticismu; v některých sektách byla běžným učením až do počátku 19. století.

Stovky dalších terapeutů zaznamenaly tisíce sezení týkajících se minulých životů a mnoho zážitků jejich pacientů bylo ověřeno. Já sám jsem si prověřoval jisté podrobnosti a události zaznamenané při sezení s Catherine a dalšími, kdo vzpomínali na své minulé životy – šlo o přesné detaily a události, které nelze připsat špatné paměti nebo fantazii. Už nepochybuji, že reinkarnace existu-

je. Naše duše žily dříve a budou žít zase. To je naše nesmrtelnost.

Těsně předtím, než zemřeme, se naše duše – ta část nás samých, která je při vědomí, když opouští tělo – na chvílku zastaví, vznáší se. V tomto stavu dokáže rozlišit barvy, slyší hlasy, identifikuje předměty a přehlíží život, který právě opustila. Tento jev se nazývá zážitek opuštění těla, doslova zkušenost mimo tělo (*OBE, Out of Body Experience*), a byl už tisíckrát zdokumentován; nejznámějšími autory, kteří o tomto tématu píší, jsou Elizabeth Kübler-Rossová a Raymond Moody. Každý to zažívá při umírání, ale jen nemnoho lidí se vrátilo zpět do původního života, aby o tom mohli podat zprávu.

Jednu takovou zprávu jsem přesto vyslechl, i když ne od pacientky samé, nýbrž od jejího kardiologa z nemocnice Mount Sinai v Miami, vědce, který je velmi „akademický“ a hodnotí věci střídavě. Pacientka, starší žena s cukrovkou, byla hospitalizována kvůli lékařským testům. Během hospitalizace u ní došlo k zástavě srdce (přestalo

pracovat) a dostala se do kómatu. Lékaři jí dávali jen malou naději, přesto se však horečně snažili pacientku zachránit a zavolali na pomoc jejího kardiologa. Ten vběhl do pokoje na jednotce intenzivní péče a ve spěchu upustil elegantní zlaté pero. To se kutálelo po podlaze a zastavilo se u okna. Během kratičké přestávky v resuscitaci je kardiolog zvedl.

Žena později vypověděla, že když se ji celý tým snažil zachránit, odpoutala se od svého těla a celý proces sledovala z místa nad nemocničním vozíkem, kousek od okna. Dívala se velice soustředěně, protože to byla ona, koho lékaři zachraňovali. Chtěla na ně zavolat, ujistit je, že je v pořádku a že nemusejí pracovat tak horečně, ale věděla, že ji neuslyší. Když se pokoušela poklepat svému kardiologovi na rameno a říci mu, že je jí dobře, ruka jí projela jeho tělem a on nic necítil. Viděla všechno, co se s jejím tělem děje, a slyšela každé slovo, které lékaři pronesli, avšak ji bohužel nikdo neposlouchal.

Úsilí lékařů se vyplatilo. Žena se vrátila k životu.

„Sledovala jsem celý ten proces,“ sdělila pak svému kardiologovi.

Byl z toho úplně konsternovaný. „Ne, to jste nemohla! Byla jste v bezvědomí. V kómatu!“

„To pero, co vám spadlo, je moc krásné,“ prohlásila. „Určitě muselo být drahé.“

„Vy jste ho viděla?“

„Vždyť vám to teď povídám,“ řekla a popsala pero, oblečení lékařů i sester, pořadí, v jakém na jednotku intenzivní péče přicházeli a v jakém odcházeli, a co každý z nich dělal – věci, které nikdo, kdo tam nebyl, nemohl vědět.

Kardiolog byl ještě pořád šokovaný, když mi to o několik dní později líčil. Potvrdil, že všechno, o čem ta žena mluvila, se opravdu událo a její popisy byly přesné. A přesto nebylo pochyb, že byla v bezvědomí, a co víc – už pět let byla slepá! To její *duše* viděla, ne její tělo.

Od té doby mi onen kardiolog vyprávěl o umírajících pacientech, kteří viděli své dávno mrtvé známé, jak na ně čekají, aby je převedli na druhou stranu. Šlo o pacienty, kteří nebyli pod vlivem žádných léků a měli úplně jasnou mysl.